

Festes 2003

V. Roda

Avui diumenge 24 d'agost s'han acabat les Festes 2003. Les corregudes per la Joia no han estat massa extenses i tot el món, poc a poc, anem tornant a la vida i als horaris normals. És doncs el moment de veure com han estat els darrers dies de la nostra festa gran.

Les festes han estat divertides, alegres però, al meu entendre, unes mancances, uns desajustos i unes improvisacions evitables, que tot seguit anirem veient, impedeixen siguin unes festes cent per cent plenes. De cap manera aquestes errades són imputables al novell consistori, nou com és i emparat pels preceptius cent dies de gràcia als quals tot principiant té dret.

Als fàcilment corregibles defectes de desenvolupament s'ha sumat un temps climatològic aberrant, no tant per les altes temperatures, (a les que ja estem habituats quan apareixen aquells tres o quatre dies en plena canícula per recordar-nos com es l'estiu), l'inconvenient ha estat que l'estiu extrem durí de juny a setembre. Els meteoròlegs ens advertien que una estació estival tan calorosa produiria una intensa evaporació i l'aparició de pluges torrencials i també d'això n'hem tingut alguna mostra.

I qui pot tenir la culpa de tants desencerts? Crec no anar gens desencaminat si afirmo que els culpables som els covarxins. Els reprehibles som tots nosaltres per l'inexcusable oblit en que hem mantingut el nostre Sant Patró Sant Roc els dos darrers anys. Fixeu-vos que només estàvem pendents de la Mare de Déu, del seu 50é aniversari, de com va ascendir al cel dormida i en cos i ànima, de les processons commemoratives.... Sant Roc té motius per restar gelós i per posar-hi remei podem començar procurant conèixer-lo una miqueta millor.

El seu naixement es situaria als voltants de l'any 1295 a la ciutat de Montpeller, sent senyor d'aquesta vila Jaume II rei de Mallorca, fill del rei en Jaume el Conqueridor. Aquest fet ens pot donar alguna pista a l'hora de comprendre la ràpida extensió de la devoció a aquest sant a les nostres contrades, donada la seva pertanyença a un mateix marc cultural, lingüístic i polític.

Roc era fill d'una família noble de la ciutat. Però des de jovenet va mostrar una actitud molt piadosa, amb abstinències, penitències i diverses mortificacions. En morir els seus pares va vendre tot el seu patrimoni i procedí a repartir-lo entre els pobres, alhora que renunciava al títol de noblesa i el cedia a un oncle seu, conjuntament amb el govern dels pobles i viles que li pertanyien.

Sense cap tipus de compromís terrenal, es va decidir a prendre l'hàbit de pelegrí i marxà a Itàlia. La pesta però, afligia i castigava durament les poblacions italianes de l'època, Roc però aconseguia curar-los només realitzant la senyal de la creu. Malgrat aquest fet, va contreure el mal, i per no contribuir a l'extensió de la malaltia, decidí retirar-se a una cova. El fet miraculós fou l'aparició d'un gos que cada dia li portava aigua i pa, així com li llepava les nafres, el gos es mantingué fidel a ell fins que Roc recobrà la salut. Per aquest fet el gos es convertirà ja en inseparable company de Roc i la iconografia ens presentarà sempre Sant Roc i el gos.

Sant Roc retornarà a la seva ciutat on fou empresonat confós per un espia i morí l'any 1327, la versió oficial diu que fou un error, els més mal pensats creuen que fou per ordre del seu oncle, no fos cas li reclamés els béns.

I és aquest sant baró a qui hem pres per advocat.

Moltes misèries deuriem haver passat els nostres avantpassats per incorporar-lo a la festa, perquè la festa votada o patronatge és una transacció: les nostres ofrenes a canvi de favor i protecció. El mateix Ball del Pla (Mari Carmen de Gori dixit) conté danses processonals.

La programació de les festes ha estat inusualment ben editada. El quadern es d'una qualitat extrema i crida l'atenció per unes novetats anteriorment mai vistes:

Per primera vegada ens saluda i ens dona la més sin-